

Livaneli

Kardeşimin Hikâyesi

120.
000
adet

DK

Kardeşimin Hikâyesi

DOĞAN KİTAP TARAFINDAN YAYIMLANAN DİĞER KİTAPLARI

Arafat'ta Bir Çocuk	Konstantiniye Oteli
Engereğin Gözü	Orta Zekâlılar Cenneti
Bir Kedi, Bir Adam, Bir Ölüm	Gözüyle Kartal Avlayan Yazar
Mutluluk	Huzursuzluk
Leyla'nın Evi	Gölgeler
Sevdalım Hayat	Livaneli'nin Penceresinden
Son Ada	Gökyüzü Herkesindir
Serenad	Bizi Sürükleyen Nehir
Edebiyat Mutluluktur	

KARDEŞİMİN HİKÂYESİ

Yazan: Zülfü Livaneli

© Ömer Zülfü Livaneli, 2013

Yayın hakları: © Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

1. baskı / Mayıs 2013

348. baskı / Ocak 2021 / ISBN 978-605-09-1444-3

Her 2.000 adet bir baskı olarak kabul edilmektedir.

Sertifika no: 11940

Kapaktaki tablo: *Les amants* (1928), René Magritte

© Photothèque R. Magritte - ADAGP, Paris 2013

Kapak tasarımı: Geray Gençer

Yazar fotoğrafı: Cem Talu

Baskı: Yıkılmazlar Basın Yayın Prom. ve Kağıt San. Tic. Ltd. Şti.

Evren Mah. Gülbahar Cad. No: 62 / C Güneşli - Bağcılar - İSTANBUL

Tel: (212) 515 49 47

Sertifika no: 45464

Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

Bu romanda anlatılan olayların gerçek kişilerle ve kurumlarla hiçbir ilgisi yoktur.

Kardeşimin Hikâyesi

Zülfü Livaneli

İnsan
Bir damla kan ve bin endişe

Şirazlı Sadi
13. yüzyıl

Ey benim şahım; hayatımı bağışladın ama
karşılığında hikâyelerimi çaldın benden.
Oysa ben sadece hikâyelerde yaşayabilirdim.
Şimdi onlar tükendi ve benim hikâyem de sona erdi.

Şehrazad'ın Ölümü
İntizar Hüseyin

BEN

Garip bir sabah, gazeteci kızın gelişi, Kerberos

Mantıksız gibi geliyor ama o sabah uyandığımda tuhaf bir haber alacağımı biliyordum. Karadeniz'in lacivert dalgalarıyla baş başa kalmış olan bu ıssız köyde geçen her gün birbirinin aynısı olduğu için burada insanların heyecanla konuşacağı olaylara pek sık rastlanmazdı. O günün de ötekiler gibi sessizce akıp gitmesi gerekirdi ama galiba başka şeyler olacaktı. O mahmur sabah saatlerinde bir cinayet haberi alacağımı bilmiyordum elbette ama bir haber gelecekti. Daha yataktan çıkmamıştım, gözlerim kapalıydı, arkalarında fosforlu çizgiler bırakarak yıldırım hızıyla hareket eden mor tavşanları izliyordum.

Tavşanlar her gün olduklarından daha hızlıydılar. Yerlerinde duramıyor, az görülür bir telaşla o kayanın arkasından çıkıp bu kayanın arkasına koşturmak için sabırsızlanıyorlardı. O kadar hızlıydılar ki onları takip edemiyor, daha çok arkalarında bıraktıkları mor ışık izlerini görebiliyordum. Bu ışık izleri, soygun filmlerinde sık sık rastlanan, çok iyi denetlenen bankaların kasa dairelerinde birbirini keserek güvenli bir kafes oluşturan kızılötesi ışınları andırıyordu. Hani řu, kahramanın ancak özel bir gzlk yardımıyla görebildiği ışınları. Ama tavşanların arkalarında kalan izler mordu, bunu iyi hatırlıyorum.

O sırada telefon çaldı. Açar açmaz, haftada birkaç kere gelip ev işlerini yapan Hatice Hanım'ın sesini duydum: “Korkunç Ahmet Bey! Vallahi çok korkunç!” diyordu.

Böyle durumlarda, yani birisi korkunç bir sesle “korkunç” diye bağırdığı zaman korkmak gerektiğini anlarım ve aklıma hemen ikiz kardeşim Mehmet gelir. Bir süre hiç sesimi çıkarmadan dinledim, sonra yatışmış olduğunu tahmin ederek “korkunç” sözüyle neyi kastettiğini sordum.

“Arzu Hanım'ı duymadınız mı?” dedi ağlayarak.

Arzu Hanım'a ne olduğunu sordum. Anlatmaya dilinin varmadığını söyledi ama sonra hem korkunç diye telefon açıp hem de neyin korkunç olduğunu söylemenin saçmalığını kavramış olacak ki fısıldar gibi “Arzu Hanım'ı öldürmüşler!” dedi.

Bu durumda ne yapılması gerektiğini düşündüm. Normal olarak insanlar, bir tanıdıklarının ölüm haberini aldıklarında üzüntü belirtirler. Yaşadığım deneyimler sonucunda bu kadarını biliyordum. Evet, üzüntü ifade eden bir şeyler söylemeliydim ama duyguları öğrensem bile, dozunu ayarlamayı bilmiyordum henüz. Yani beynim biliyordu ama kalbim bilmiyordu. Zaten o zavallı, yorgun pompa ne bilebilir ki!

Arzu'yu yakından tanıdığıma, hatta daha yedi sekiz saat önce gördüğüme göre ağlamam mı gerekirdi, yoksa hayretle bağırmalı mıydım, isyan mı etmeliydim? Belki de bu duyguların hepsini birden ifade etmem gerekiyor. İyi de ne kadar yapacaktım bunu, nasıl yapacaktım?

Önce hayret ifade eden bir ses çıkarıp sessiz kalmanın sıkıntısından kurtuldum. Sonra bunun yetersiz kaldığını düşünerek “Yazık” dedim, “çok yazık! Nasıl olmuş?”

Öyle ya, merak da bir duygudur ve normal insanlar bir cinayet haberi alınca ayrıntıları öğrenmek ister.

“Akşam davet vardı...” dedi Hatice Hanım. Oysa bunu söylemesine gerek yoktu, biliyordum, davetlilerden biri olarak oradaydım. Bütün bir akşamı; güneş yanığı omuzlarını açıkta bırakan askılı, kırmızı bir elbise giymiş Arzu’yla, kocası Ali’yle, İstanbul’dan gelmiş olan konuklarıyla geçirmiştim. Bir yaz gecesi davetiydi, neredeyse insanın cildine sinecek kadar yoğun yasemin kokularının duyulduğu büyük bahçedeydik.

Ses çıkarmayarak dinlemeyi sürdürdüm.

“Gece Ali Bey, misafirleri anayola çıkarmak için arabasıyla gitmiş.”

Evet, bunu da biliyordum, çünkü ben de ondan sonra ayrılmıştım oradan. Yürüyerek evime gelmiş, hemen yatmıştım. Podima’dan, yani bizim köyden İstanbul yoluna çıkmak, ıssız, karanlık tarlalar arasındaki karışık yollardan geçmeyi gerektirir ve bunları bilmeyen biri beceremez bunu. Sabaha kadar kör yollarda dolaşır durur, kendisini sık sık Karadeniz’in hırçın dalgalı kıyılarından birinde kuma sapanmış olarak bulur – bu küçük yerin güzelliği de burada. Ali’nin arabasıyla öne düşüp İstanbullu konukları anayola çıkarmak istemesi bu yüzdendi.

“Ali Bey yarım saat sonra eve döndüğünde bütün ışıkları açık bulmuş. Birkaç kere bahçeden ‘Arzu, Arzu’ diye seslenmiş. Yanıt alamayınca eve girmiş ve işte. Onu... öylece... Aman Allahım, öylece...”

Telefondan, birisinin boğulmakta olduğunu düşündürecek sesler geliyordu. Bana kalırsa kadın çok komik sesler çıkarıyordu ama o sırada gülmek yakışık almayacaktı, çünkü ciddi ciddi tıkanıyordu. Hiçbir şey söyle-

meden bekledim. Sonsuza kadar hıçkırarak değildi ya, nasıl olsa sakinleşecekti.

Bir süre sonra hıçkırıklarını durdurabilen Hatice Hanım burnunu çeke çeke “Kusura bakmayın, çok doluyum da...” demeyi başardı ve devam etti: “Eve dönen kocası, Arzu Hanım’ı merdivenlerin başında kanlar içinde bulmuş. O güzel kadıncağızı bıçakla delik deşik etmişler. Kıpırmızı kanı merdivenden salonun ortasına kadar yayılmış. Allah bunu yapanı cehennemin kaynayan kazanlarına atar inşallah, nasıl kıydılar o güzel kadına!”

“Kim yapmış?”

“Bilmiyorum, bilen de yok. Jandarma herkesin ifadesini alıyor, savcı da gelmiş galiba. Gazeteci kaynıyor buraları. Cahil bir kadınım ben, hiç bilmem bu işleri.”

Bu hikâye 11 Haziran 2011 tarihinde, sabah saatlerinde başladı. O gece saat ikiye doğru Arzuların evindeki davetten çıkıp çakırkeyif bir kafayla eve gelmiş, hemen uyumuş ve sabah da hiçbir yerimin ağrımadığı, kendimi hasta hissetmediğim bir gün daha yaşıyor olmanın aydınlık bilinciyle uyanmış, mor tavşanlarımı izlemeye başlamıştım.

Hatice Hanım’la telefonda konuştuktan sonra bir kedi gibi uzun uzun gerinme hareketleri yapıp kendime koyu bir filtre kahve hazırladım. Kahvaltımı yaparken müzik setinde Melody Gardot çalıyordu. Her sabah olduğu gibi, bana yine buğulu sesiyle “Kalbin bir gece gibi kapkara senin” diyerek sesleniyordu. İnsanların duygularını anlama/öğrenme çabamın bir parçası olarak sürekli müzik dinliyorum ama Melody Gardot tarzı albümlerden başka hiçbir şeye dayanamıyorum. Fazla ağdalı geliyorlar. İnsanların o saçma sapan duygusallığına ancak bu kadar tahammülüm var.

Evimde mutfak hariç, kitaplık biçiminde düzenlenmemiş tek oda vardır. O odada geniş, rahat bir yatak, beyaz lake kapakları olan büyük bir dolap bulunur. Dolapta Hatice Hanım'ın titiz ütüsünden geçmiş giysilerim, tam bir düzen içinde, birbirine karışmadan durur. Yalnız çamaşır, çorap çekmeceleri değil, pantolonlar, gömlekler, kemerler, kravatlar, ceketler, takım elbiseler de büyük bir düzen içindedir. Hepsi, içindeki yün ya da pamuk oranına, serin ya da sıcak tutma özelliklerine göre sınıflandırılmıştır. Her sabah ilk işlerimden biri, dışarıdaki hava bilgisini gösteren aletin ekranına bakmak ve orada yazan dereceye uygun bir giysi seçmektir. Mesela hava 22 dereceyse başka, 19 dereceyse başka bir giysi giymem gerekir. Gardırobum, iki uç arasındaki hava durumlarını beşer derece farkla dikkate alacak biçimde düzenlenmiştir. Pantolonlar grup grup ayrılmış, üzerine 0'dan 30'a kadar beşer atlayarak çeşitli dereceler yazılı etiketler konmuştur. Diğer giysilerimle ilgili de bu düzen hiçbir zaman bozulmaz. Bunlara bakarak sakın beni zengin bir insan sanmayın; bir emekli mühendis olarak elimdeki parayı çok idareli harcar, daha doğrusu pek az parayla geçinirim. Giysilerim de eskidir ama bakımlı oldukları için iyi dururlar.

Kitaplık biçiminde düzenlenmiş odalarda sandalye, koltuk, sehpa gibi bazı eşyalar da bulunur. Bu odalardan birinde bir çekyat var, bir diğerinde ise Sevgili. O çekyatta sadece kardeşim Mehmet yattı şimdiye kadar. Başka bir konuğum olmadı hiç. "Sevgili" dediğim ise bir alet; internetten benzerlerini inceleyerek tasarladığım bu aleti belki ileride anlatırım.

O gün hava durumuna bakmış, 25 dereceyi görünce,

incecik, gri-mavi pamuklu bir ev kıyafeti giymiş, sonra evimin üst katındaki koltukta oturmuş, düşüncelere dalmıştım. Tanıdığım bir kadının öldürülmüş olması benim için yeni bir durumdu. Kendime yeni bir hayat kurduğum bu sahil köyünde uzun yıllar geçirdiğim halde, daha önce böyle bir durumla karşılaşmamıştım.

Zaman zaman düşüncelerimi yazdığım not defterini aldım ve şunları karaladım:

İnsanı sadece biyolojik bir varlık olarak göremediğimiz, onun varoluşuna çeşitli yüce anlamlar yüklediğimiz için, gövdeden akan kanın, can denilen şeyi çekip almasını, dolayısıyla o kişinin “ölmüş” olmasını bir türlü kavrayamadığımızı düşünüyorum. Hayvanlar ölümü anlıyor ama insanlar anlayamıyor. Can denen şey, her türlü yaralanmaya, berelenmeye açık haldeki insan bedeninden bir saniyede çıkıp gidiveriyor ve insanlar bunun sonucunda aklını kaçırarak kadar sarsılıyorlar. “Tanrım, daha bir iki saat önce nasıl da canlıydı, nasıl da kahkahalar atıyordu, şimdi nasıl yok olabilir” diye tekrarlayıp duruyorlar. İnsanın algılama gücünü zorlayan bir durum bu. Hayatımıza, varoluşumuza yüklediğimiz hiçbir kavramla bağdaşmıyor. Sahiden her şey saçma mı, hayatın hiçbir anlamı yok mu? Bence öyle! Yok, hiçbir şey yok. İnsanın biyolojik fonksiyonlarına aşırı bir anlam yükleme çabası içindeyiz. Çünkü hiçlik zor geliyor.

Kalemle defteri sehpayla fırlatır gibi bıraktım. Biraz önce bana pek parlak gelen bu düşünceler, kâğıda geçirilince bütün ışıltısını yitirdi; basmakalıp göründü gözüme ama silmek zahmetine katlanmadım. Nasıl olsa kimse görmeyecekti.

*Aşk, bir uçurum
kıyısında gözü bağlı
yürümektir.*

